



DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 19 października 2016 r.

Poz. 4715

WYROK NR II SA/WR 179/16 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 28 czerwca 2016 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:
Sędziowie:

Sędzia WSA Władysław Kulon
Sędzia WSA Olga Białek (spr.)
Sędzia WSA Alicja Palus

Protokolant

starszy sekretarz sądowy Anna Biłous

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 28 czerwca 2016 r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego
na uchwałę Rady Miasta i Gminy Prochowice
z dnia 30 września 2015 r. nr XIII/64/2015

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Rogów Legnicki w gminie Prochowice

- I. stwierdza nieważność: części tekstowej i graficznej odnoszącej się do terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 5MN, w zakresie w jakim wykracza on poza granice obszaru objętego planem wyznaczone załącznikiem nr 1 do uchwały nr XLIX/281/2014 Rady Miasta i Gminy Prochowice z dnia 26 marca 2014r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Rogów Legnicki; części tekstowej i graficznej odnoszącej się do terenu oznaczonego symbolem 4R; § 10 ust. 5 we fragmencie: "sieci gazowej oraz", ust. 7 pkt 1 we fragmencie: „i projektowanej”, pkt 2 we fragmentach: „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych” i „i przełożenie”, pkt 3 we fragmencie: „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych” i ust. 8 we fragmencie: „W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych”; § 2 pkt 10 uchwały we fragmencie: „drogi wewnętrzne” oraz § 4 ust. 1 pkt 3 lit. "f" uchwały we fragmencie: „drogi wewnętrzne oraz” zaskarżonej uchwały;**
- II. zasądza od Gminy Prochowice na rzecz Wojewody Dolnośląskiego kwotę 480 zł (słownie: czterysta osiemdziesiąt zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.**

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu skargę na uchwałę Rady Miasta i Gminy Prochowice z dnia 30 września 2015 r., nr XIII/64/2015 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Rogów Legnicki w gminie Prochowice, zarzucając istotne naruszenie:

- art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2015 r. poz. 199-t.j. – dalej: u.p.z.p.) przez § 4 ust. 1 uchwały – w zakresie przeznaczenia terenu 5MN wraz z odnoszącym się do tych zapisów fragmentem obszaru określonym w załączniku graficznym nr 1 do uchwały jako 5MN w części, w jakiej wykracza poza granice obszaru objętego planem wyznaczone załącznikiem nr 1 do uchwały nr XLIX/281/2014 Rady Miasta i Gminy Prochowice z dnia 26 marca 2014 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Rogów Legnicki;
- art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 ustawy przez § 4 ust. 5 uchwały – w zakresie ustalenia przeznaczenia terenu 4R oraz załącznik graficzny nr 1 do uchwały w zakresie w jakim ustala przeznaczenie terenu 4R;
- art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p. w związku z §8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) – dalej: r.M.I., przez §10 ust. 5 we fragmencie: „sieci gazowej oraz”, ust. 7 pkt 1 we fragmencie: „i projektowanej”, pkt 2 we fragmentach: „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych” i „i przełożenie”, pkt 3 we fragmencie: „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych” i ust. 8 we fragmencie: „W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych;” uchwały;
- art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w związku z § 4 pkt 9 lit. „a” r.M.I. przez § 2 pkt 10 uchwały we fragmencie: „drogi wewnętrzne” oraz §4 ust. 1 pkt 3 lit. „f we fragmencie: „drogi wewnętrzne oraz”.

Biorąc pod uwagę wskazane powyżej zarzuty organ nadzoru wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w zaskarżonym zakresie oraz zasądzenie od strony przeciwnej na rzecz organu nadzoru kosztów postępowania według norm przepisanych. Wyjaśnienia i uzasadnienia podniesionych przez organ nadzoru zarzutów zawiera obszerne uzasadnienie do skargi.

Odpowiadając na skargę Burmistrz uznał skargę za zasadną w całości, jednocześnie wnosząc o umorzenie postępowania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1 § 1 oraz § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (jedn. t. Dz. U. z 2014 r., poz. 1647 ze zm.), sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej oraz rozstrzyganie sporów kompetencyjnych i o właściwość między organami jednostek samorządu terytorialnego, samorządowymi kolegiami odwoławczymi i między tymi organami a organami administracji rządowej. Kontrola, o której mowa powyżej, sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej. Stosownie zaś do art. 3 § 2 pkt 5 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (jedn. t. Dz. U. z 2016 r., poz. 718) – dalej: p.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej wykonywana przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na akty prawa miejscowego jednostek samorządu terytorialnego, jak również inne niż określone w pkt 5 akty organów jednostek samorządu terytorialnego (art. 3 § 2 pkt 6 p.p.s.a.). W myśl zaś art. 147 p.p.s.a. sąd uwzględniając skargę na akt, o którym mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały w całości lub w części.

Mając na względzie wskazane powyżej kryterium legalności Wojewódzki Sąd Administracyjny, po poddaniu ocenie istniejących w sprawie okoliczności faktycznych i prawnych, podzielił zarzuty i argumentację skargi złożonej przez organ nadzoru. Znamienne w niniejszej sprawie jest również to, że autor odpowiedzi na skargę podzielił w całości stanowisko organu nadzoru.

Przechodząc zatem do merytorycznej oceny skargi, Sąd uznał za słuszny pierwszy z jej zarzutów, tj. naruszenia art. 14 ust. 2, art. 15 ust. 1 i art. 20 ust. 1 u.p.z.p. – przez § 4 ust. 1 uchwały – w zakresie przeznaczenia terenu 5MN wraz z odnoszącym się do tych zapisów fragmentem obszaru określonym w załączniku graficznym nr 1 do uchwały jako 5MN w części, w jakiej wykracza poza granice obszaru objętego planem wyznaczone załącznikiem nr 1 do uchwały nr XLIX/281/2014 Rady Miasta i Gminy Prochowice z dnia 26 marca 2014 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów

w obrębie wsi Rogów Legnicki. Tożsamy zarzut skargi dotyczy również uchwały – w zakresie ustalenia przeznaczenia terenu 4R oraz załącznika graficznego nr 1 do uchwały w zakresie w jakim ustala przeznaczenie terenu 4R.

W myśl art. 14 ust. 1 u.p.z.p. w celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy, rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. W niniejszej sprawie w dniu 26 marca 2014 r. podjęto uchwałę nr XLIX/281/2014 w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obszarów w obrębie wsi Rogów Legnicki. Przepis art. 14 ust. 2 u.p.z.p. stanowi, że integralną częścią uchwały, o której mowa w ust. 1, jest załącznik graficzny przedstawiający granice obszaru objętego projektem planu (w tym przypadku dokonano zmiany załącznika graficznego). Funkcją załącznika graficznego do uchwały o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest jednoznaczne wyznaczenie granic obszaru objętego projektem planu lub projektem jego zmiany.

Zgodnie z art. 14 ust. 8 u.p.z.p. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego i stosownie do art. 87 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej jest źródłem powszechnie obowiązującego prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Oznacza to, że organy gmin oraz organy administracji publicznej związane są ustaleniami zawartymi w planie, który został prawidłowo opublikowany i wszedł w życie. Stąd też ustalenia planu przybierają postać przepisów powszechnie obowiązujących, stanowiących podstawę prawną do wydawania decyzji administracyjnych. Przepisy planu miejscowego przybierają formę konkretną, ustalając bezpośrednio w terenie granice obszarów oraz linie rozgraniczające terenów o różnym przeznaczeniu. Przepisy planu zagospodarowania przestrzennego powinny zawierać normy wiążące. Z § 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. nr 164, poz. 1587) wynika natomiast, że ustalenia projektu tekstu planu miejscowego powinny zawierać określenie nakazów, zakazów, dopuszczeń i ograniczeń w zagospodarowaniu terenów.

W konsekwencji przyjęć należy, że ustalenia planu miejscowego nie mogą wykraczać poza wyznaczony obszar objęty opracowaniem miejscowego planu, co wynika z samej istoty tego aktu jako prawa miejscowego.

Z definicji miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego wynika, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego określa ustalenia dla całego terenu, który jest planem objęty. W kontekście przywołanego art. 14 ust. 2 u.p.z.p. ustalenia te nie mogą wykraczać poza granice obszaru opracowania wyznaczone w uchwale o przystąpieniu do sporządzenia planu. Jeżeli zamiarem organu gminy jest objęcie ustaleniami planu miejscowego terenów położonych poza granicą opracowania planu ustaloną zgodnie z art. 14 ust. 2 powołanej ustawy, to zgodnym z prawem działaniem jest skorygowanie przez radę gminy uchwały o przystąpieniu poprzez powiększenie obszaru sporządzenia planu i przeprowadzenie w stosunku do powiększonego obszaru procedury określonej w art. 17 tej ustawy (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Wa 2562/12).

Określenie granic obszaru objętego planem wiąże radę gminy odnośnie terytorialnego zakresu ustaleń podjętych w planie. Rada gminy uchwalając plan miejscowy nie ma kompetencji do ustalania przeznaczenia terenów znajdujących się poza obszarem objętym granicami tego planu; tym samym nie jest dopuszczalne rozstrzygnięcie w planie miejscowym o przeznaczaniu gruntów, które nie znajdują się w granicach obszaru objętego ustaleniami tego planu (tak też WSA w Krakowie w wyroku z dnia 9 maja 2006 r., sygn. akt II SA/Kr 780/05, OwSS z 2007 r., nr 1, poz. 11).

W realiach badanej sprawy przyjdzie zatem stwierdzić, że teren oznaczony w planie symbolami 4R i fragment terenu o symbolu 5MN znajdują się w zachodniej części obszaru objętego zaskarżoną uchwałą. W tym zakresie porównanie załącznika graficznego nr 1 do uchwały nr VIII/64/2015, potwierdza, że wskazany w skardze obszar wykracza poza teren objęty załącznikiem graficznym nr 1 do uchwały intencyjnej nr XLIX/281/2014. Analiza obu rysunków wskazuje więc, że tereny objęte ustaleniami zaskarżonego planu w części obejmującej teren 4R oraz fragment terenu 5MN (działka nr 98) odbiegają od obszarów, dla których plan miał być sporządzony. Bez znaczenia pozostaje przy tym fakt, że w przypadku fragmentu terenu oznaczonego symbolem 5MN rozbieżność mogła być podyktowana użyciem różniących się od siebie skal map wykorzystywanych do określenia terenu opracowania przyszłego planu miejscowego w uchwale przedstawieniowej oraz terenu objętego uchwalonym już planem.

Powyższe oznacza, że naruszone zostały zasady sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczące problematyki merytorycznej związanej ze stanowieniem tego aktu, tj. dotyczące uchwalania planu w granicach odmiennych – większych od tych, które były określone w uchwale o przystąpieniu do

sporządzania planu i nieprzewidzianych w niej, a co oznacza, że skarga w tym zakresie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do kolejnego z zarzutów skargi, przyjdzie zauważyć, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 9 i pkt 10 u.p.z.p., w planie miejscowym określa się obowiązkowo: szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu, w tym zakaz zabudowy (pkt 9) i zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej (pkt 10). Zgodnie zaś z § 8 ust. 2 rozporządzenia, na projekcie rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Do projektu rysunku planu miejscowego dołącza się objaśnienia wszystkich użytych oznaczeń.

Z treści powyższych przepisów wynika, że ograniczenia w użytkowaniu określonego terenu, w tym zakazy zabudowy, a także zasady budowy i rozbudowy systemów infrastruktury technicznej, powinny być ustalone jednoznacznie w planie miejscowym w obrębie jego opracowania.

W postanowieniach rozdziału 7 uchwały, infrastrukturę techniczną rozróżnia się na istniejącą i planowaną (projektowaną) – dotyczy to zaopatrzenia w energię elektryczną i w sieć telekomunikacyjną uregulowanych odpowiednio w § 10 ust. 7 i ust. 8 uchwały. Za planowaną (projektowaną) uznaje się także sieć gazową, do której odnosi się § 10 ust. 5 uchwały, gdyż w przepisie tym postanowiono: „W zakresie zaopatrzenia w gaz dopuszcza się budowę sieci gazowej oraz zbiorników na gaz płynny.”. W odniesieniu do infrastruktury elektroenergetycznej i telekomunikacyjnej postanowiono: „7. W zakresie zaopatrzenia w energię elektryczną: 1) dostawa energii-z istniejącej i projektowanej sieci elektroenergetycznej; 2) dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych, w tym skablowanie i przełożenie istniejących napowietrznych sieci elektroenergetycznych na zasadach określonych przez przepisy odrębne; 3) budowę nowej elektroenergetycznej sieci dystrybucyjnej średniego i niskiego napięcia należy realizować w formie linii kablowych, przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych. 8. W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych; dopuszcza się lokalizację inwestycji celu publicznego z zakresu łączności publicznej, zgodnie z przepisami odrębnymi.”.

Mając na uwadze treść powyższych unormowań ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz treść zaskarżonej uchwały wniesioną w niniejszej sprawie skargę Wojewody Dolnośląskiego uznać należy za zasadną.

Zgodzić się należy z organem nadzoru, że § 10 ust. 5 we fragmencie: „sieci gazowej oraz”, ust. 7 pkt 1 we fragmencie: „i projektowanej”, pkt 2 we fragmentach: „budowę oraz rozbudowę i modernizację istniejących sieci elektroenergetycznych” i „i przełożenie”, pkt 3 we fragmencie: „przy czym dla sieci średniego napięcia, w przypadku braku możliwości technicznych dopuszcza się realizację w formie linii napowietrznych” i ust. 8 we fragmencie: „W zakresie infrastruktury telekomunikacyjnej dopuszcza się budowę oraz rozbudowę i modernizację linii kablowych telekomunikacyjnych;” zaskarżonej uchwały w sposób istotny naruszają art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p., gdyż skutkiem powyższych regulacji zawartych w przedmiotowej uchwale jest brak – poza dopuszczeniem możliwości realizacji na objętych planem terenach systemów infrastruktury technicznej – określenia faktycznie warunków, w oparciu o które planowane do realizacji nowe sieci miałyby być modernizowane, przebudowywane i rozbudowywane, w tym ograniczeń w użytkowaniu terenu w strefach położonych wzdłuż planowanych do realizacji i modernizacji sieci, jak również określenia na załącznikach graficznych do uchwały przebiegów istniejących i planowanych do realizacji, przebudowy i rozbudowy linii elektroenergetycznych, telekomunikacyjnych i odcinków sieci gazowej oraz pasów i stref technologicznych od tych linii, związanych z ograniczeniem w użytkowaniu terenów objętych planem, w tym zakazu zabudowy również z tym związanego. Jak słusznie wskazał organ nadzoru, brak wyrysowania na załącznikach graficznych linii istniejących, nowotworzonych oraz przeznaczonych do modernizacji i rozbudowy, skutkować będzie tym, że wspomniane strefy w ogóle nie są możliwe do ustalenia, a ponadto dopuszczenie przebudowy i rozbudowy istniejących sieci uzbrojenia terenu, w tym linii elektroenergetycznych i telekomunikacyjnych, skutkuje możliwością przesuwania nieokreślonych stref ochronnych od linii istniejących oraz planowanych.

W zaskarżonej uchwale Rada Miasta i Gminy Prochowice dopuściła zatem do możliwości swobodnego kształtowania przebiegu stref ochronnych od sieci i urządzeń infrastruktury technicznej, ograniczając prawo własności nieruchomości znajdujących się na obszarze objętym planem, bowiem lokalizacja korytarzy, na których obowiązuje zakaz zabudowy, nie jest możliwa. Jak trafnie zauważył organ nadzoru, pozostawienie powyższych regulacji zaskarżonej uchwały oznaczałoby akceptację dla sytuacji, w której o tym, gdzie będą zlokalizowane korytarze napowietrznych linii elektroenergetycznych i strefy ochronne innych sieci i urządzeń infrastruktury technicznej oraz o istnieniu w związku z tym zakazu zabudowy danego obszaru decydowałby inny

organ, podczas gdy określanie tych obligatoryjnych elementów planu należy do wyłącznej właściwości rady gminy uchwalającej plan miejscowy (tak też w wyroku WSA we Wrocławiu z dnia 4 listopada 2015 r., sygn. akt II SA/Wr 629/15). W tym stanie rzeczy zgodzić się należy ze stroną skarżącą, że skutkiem powyższych naruszeń prawa uzasadniony jest wniosek o stwierdzenie nieważności wskazanych fragmentów, ze względu na brak prawidłowej realizacji normy kompetencyjnej z art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 u.p.z.p.

Zdaniem Sądu na akceptację zasługiwał również sformułowany w skardze zarzut naruszenia przepisu art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 lit. a powoływanego wcześniej rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego przez § 2 pkt 10 uchwały we fragmencie: „drogi wewnętrzne” oraz § 4 ust. 1 pkt 3 lit. f we fragmencie: „drogi wewnętrzne oraz”, poprzez nieokreślenie parametrów dróg wewnętrznych, których lokalizację umożliwiono w zakresie przeznaczenia dopuszczalnego na terenach oznaczonych symbolami: MN, MR, MW i U.

Należy wskazać, że zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, a ustalenia w tym zakresie, stosownie do § 4 pkt 9 lit. a powoływanego rozporządzenia powinny zawierać w szczególności określenie układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikację ulic i innych szlaków komunikacyjnych. W warunkach prawnych wynikających ze wskazanych w skardze jako naruszone przepisów ustawy i aktu wykonawczego należy podzielić stanowisko Wojewody Dolnośląskiego, że brakiem kompleksowej regulacji w zakresie ustalenia parametrów dróg wewnętrznych przewidzianych jako przeznaczenie dopuszczalne na terenach powyżej wymienionych Rada Miasta i Gminy Prochowice spowodowała kwalifikowaną wadliwość wskazanych w skardze zapisów. Zdaniem Sądu należy uznać, że droga wewnętrzna wchodzi w skład systemu komunikacji z tego względu, że poprzez teren tej drogi umożliwiony jest dostęp do zewnętrznego układu komunikacji drogowej. Istotne również jest, że ustawodawca zobowiązując organ stanowiący gminy do określenia zasad budowy systemów komunikacji, tak samo jak Minister Infrastruktury zobowiązując ten organ w powoływanym wcześniej rozporządzeniu do określenia układu komunikacyjnego i jego parametrów, nie ograniczył układu (systemu) komunikacyjnego wyłącznie do dróg publicznych, obejmując nim wszystkie drogi występujące w ramach ustaleń planu, a więc również drogi wewnętrzne. Ustawodawca, jak i organ wydający rozporządzenie, obejmując systemem komunikacyjnym również drogi wewnętrzne nie ograniczyli się wyłącznie do dróg wewnętrznych wyznaczonych na rysunku planu liniami rozgraniczającymi, ale również dróg wewnętrznych przewidzianych jako przeznaczenie dopuszczalne (uzupełniające) w ramach przeznaczenia podstawowego. Dlatego też należy zgodzić się z organem nadzoru z tym, że fakt, że stanowiące dopuszczalne (uzupełniające) przeznaczenie terenów MN, MR, MW i U drogi wewnętrzne, zdaniem Strony przeciwnej, nie stanowią elementu systemu komunikacji nie wynika z treści normatywnej uchwały nr XIII/64/2015. W związku z tym, w kontekście powyższych argumentów, zasadne i konieczne było określenie ich parametrów celem zapewnienia zgodności omawianych uregulowań uchwały nr XIII/64/2015 z art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy w związku z § 4 pkt 9 lit. „a” rozporządzenia.

Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia – zawartego w odpowiedzi na skargę – wniosku o umorzenie postępowania. Podzielenie zarzutów skargi nie stoi na przeszkodzie orzekaniu w przedmiocie nieważności uchwały w sprawie planu miejscowego, a także nie stanowi ustawowej przesłanki umorzenia postępowania sądowego (zob. art. 161 § 1 p.p.s.a.)

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 147 § 1 i art. 200 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, orzeczono jak w sentencji wyroku.